

INTERVIEW

‘In mijn muziek kan ik gewoon heel veel Sjefs kwijt’

Muzikant Sjef van Rooij doet alles wat een ziende ook doet. Misschien nog wel méér. ‘Met de handicap die ik heb ga ik fluitend door het leven.’

door **Linda Akkermans** Hij heeft wel 50.000 hoorspelen. Nee, dan overdrijft Sjef van Rooij ab-so-luut niet, zwerft hij. „Ik heb continu drie computers draaien, heb altijd mijn mp3-speler bij me. In de trein, buiten in de tuin.” En nee, natúúrlijk krijgt hij al die hoorspelen nooit van zijn leven allemaal geluisterd, want hij is amper thuis. „Maar één dag en minimaal één avond in de week zorg ik dat ik alléén ben. Dat heb ik echt nodig. En op zaterdag loop ik soms wel tot vier uur in mijn pyjama, ga ik zelfs zo met de hond wandelen. Zet ik mijn telefoon uit, dan hoor ik lekker niks, heerlijk vind ik dat”, zegt de blinde componist, toetsenist en zanger uit de Bossche Aawijk.

Zijn eerste instrument was ongetwijfeld een rammelaar. Van Rooij (59) speelt namelijk al zijn leven lang in koren en bandjes.

De afgelopen vijftien jaar maakte hij veertien cd's. Van country tot dialect en van gospel tot de instrumentale serie 'Blinde beelden'. In opdracht van het Filharmonisch Orkest heeft hij daarnaast een Brabant Symfonie geschreven. „In mijn muziek kan ik gewoon heel veel Sjefs kwijt”, zegt hij. „Het gospelkoor draait bijvoorbeeld om mij, maar bij de bigband ben ik gewoon toetsenist. Als ik er daar een keer niet ben tijdens een repetitie is dat ook prima en dat is ook wel 'ns fijn.”

Van Rooij werd geboren in de Karrenstraat, hartje Den Bosch. Altijd rumoer, veel mensen. Tegenover de familie Van Rooij zat in die tijd een hoerentent. „Kwam er weer iemand bij mijn moeder aan de deur: 'Hee vrouwe, wat kost dat bij jou?’”

Hij heeft het Bof-syndroom, dan gaat er in de embryonale fase van alles mis. „Ik zeg altijd dat mijn hoofd niet goed in elkaar is gezet; het hele zootje staat schots en scheef.”

Zo had hij een scheve neus, een half oor en een gespleten gehemelte. En hij zag slecht, slechts 10 procent. Een keer of dertig is hij geopereerd, maar op zijn vijftiende doofde het licht helemaal. „Al eerder zei de dokter tegen mijn moeder: ga met dat kind wég uit de binnenstad. Hij moet vrij buiten kunnen spelen.” En dus verkaste het gezin naar de Aawijk. Van Rooij vertelt over zijn ouders.

Pa stierf in '93, zijn moedertje - ze mocht 91 jaar worden - stierf zes jaar geleden.

U woont nog steeds in dit huis waar u met uw ouders woonde. Is dat niet pijnlijk?

„Nee, ik heb nog een lijntje met mijn moeder, in mij leeft ze nog. Ik schrijf over haar en ik zing over haar. Ik wil hier juist nooit meer weg. Ik heb dit huis nog kunnen zien, dat is heel belangrijk voor een blinde. Ik ken de mensen hier, er zijn genoeg voorzieningen in de buurt. En mijn hulp doet de dingen die ik zelf niet kan. Ze legt bijvoorbeeld voor een hele week kleren klaar. En ja, soms kan ik iets niet vinden, maar dan vraag ik als iemand hier is of ze even voor me willen kijken. Zolang het alleen gaat...”

Den Bosch is heel belangrijk in uw liedjes, net

als uw hond Perla, het gewone leven, uw hartsvriendin Marianne. Vertel eens.

„Ik ben gewoon een echte Bosschenaar. Als kind kon ik me al oriënteren op de stank van de Binnendieze, zo goed ken ik de stad.

Het is ook een gevoel. De mensen hier zijn direct, prátén met je. Maar als ik alleen met Perla door de Vugterstraat wil lopen, is dat ook prima. Het is maar net hoe je er zelf mee omgaat.” Hij vertelt dat hij soms zit te huilen als hij zijn liedjes schrijft. „De kunst is om ín het gevoel dat je voor iemand hebt te gaan zitten, dan gaat het heel diep. Maar ik kan ook lekker huilen van geluk.” Zo maakte hij een lied over Perla. „Hoeveel ik van haar hou. Dat lied heb ik heel veel gezongen voor ik voor het eerst de bühne op ging, want ik wil dan weer niet gaan staan huilen op een podium.”

Ondanks uw muzikalent ging u voor een maatschappelijke carrière.

„Een carrière in de muziek leek me te onzeker. Daarom ging ik rechten studeren. Dankzij een hoogleraar vond ik na veel afwijzingen een baan. Inmiddels werk ik alweer 27 jaar als jurist bij UWV. Muziek is puur een hobby geworden. Een belangrijke, dat wel.”

Een dure hobby?

„De duurste cd die ik gemaakt heb, kostte me 15.000 euro. Tja, ik hou van niveau, wil alleen werken met hele goede muzikanten.”

En hoe verkoopt dat nou?

Hij is even stil. „Van mijn laatste cd heb ik er maar vijftien verkocht... Ja, dat is natuurlijk een lachertje. Of commerciële zelfmoord, hoe je het noemen wil. Maar zo'n cd, dat is iets tastbaars, een bouwdoos van wie ik bèn. Ik heb het geld ook niet echt nodig. hoor. Voor een avond muziek maken in een bejaardenhuis vraag ik ook maar 50 euro of zo. Niet veel, maar daar kan ik dan toch weer een cd op Bol.com voor kopen.”

Uw zus Marij is ook al zo muzikaal. Waarom werken jullie niet meer samen?

„We hebben nog maar weinig contact. Er is geen ruzie, maar op de essentiële punten botsen onze ego's. Ik denk dat ik haar altijd in de weg heb gezeten, als je blind bent, krijg je toch meer aandacht van je ouders.”

Mist u het zien?

„Sinds de middelbare school heb ik alles kunnen doen wat een ziende ook doet.

Voor mij is blind zijn geen trauma. Ik vind het nu zelfs wel leuk. Ik kan me profileren. Soms denk ik ook: hoezo handicap? Ik doe van alles. Met de handicap die ik heb ga ik fluitend door het leven.”

Het heeft helemaal geen nadelen?

„Nou, om achter de meiden aan te gaan, moet je wel kunnen zien. Ik heb nooit een relatie gehad. Al lag dat niet alleen aan mijn blindheid, ik ben wat betreft de vrouwen ook best verlegen. Mijn vader was ook al 37 toen hij mijn moeder leerde kennen.” Hij vertelt over Marianne, zijn hartsvriendin waar hij heel veel van houdt. „We gaan nu een weekje op vakantie naar Texel, daar geniet ik van. Maar eerlijk gezegd vind ik het ook wel fijn om geen echte relatie

te hebben. Ik heb nu geen verplichtingen en ik hoef aan niemand verantwoording af te leggen. Op een gegeven moment gebeurt zo iets of het gebeurt niet. En het gebeurde niet.”

Sjef van Rooij. foto Marc Bolsius

“

Als kind kon ik me al oriënteren op de stank van de Binnendieze, zo goed ken ik Den Bosch

Sjef van Rooij